

CHOKOLADEDØDEN

Dina

Seksogtredive kvadratmeter. Ikke meget for en kvinde med hang til store armbevægelser. Nok, siger dem der bestemmer. Nok var aldrig nok til mig. Nu handler det heller ikke om mig, men om personalet. God adgang på begge sider af sengen. Firs centimeter ved siden af toilettet. Plads til en kran derinde hvis det skulle blive aktuelt.

Ingen kran skal nogen sinde løfte mit korpus. Heldigvis er jeg let som et barn, de robuste hjælpere flytter mig med et snuftag. Fra stol til rullestol, fra rullestol til seng. Min stol er en seniorstol med indstilleligt ryglæn. Min seng er elektrisk. Mit lokum har armlæn. Seniorlokum. Seniorseng.

Senior lugter af cigarrøg og lommeur. Jeg er en gammel kælling, hvis klassiske attributter er en krøllet pose brystkarameller og et strikketøj. Specialpind for enarmede. Vanter til børnebørnene.

Bolsjer har jeg ikke spist siden jeg gik i mellemskolen. Strikning strider mod mine principper. Mit eneste barnebarn, elleve år og sin mor op ad dage, bærer næppe vanter til hverdag, hvor hendes forældre skiftes til at stå spejderagtigt beredt med biltransport i al slags vejr. Har tøsen overhovedet vanter, er de designede og specielt anskaffet til skiferien i de franske alper.

Min eneste datter kompenserer for sin barndom ved at overforkæle, overfodre, overvurdere sit i alle henseender gennemsnitlige afkom.

Måske var det, hvad jeg selv gjorde. Skønt det for det meste foregik via stedfortræder. Er jeg hendes rollemodel, når det kommer til stykket?

Hvad det end er, har hun aldrig tilgivet mig det.

Philippe

Svinsk. Det, der skete, var svinsk. Selve den afsluttende handling naturligvis, det nytter ikke at nægte det, men også det, der gik forud.

En kvinde. Ikke helt ung, de helt unge kvinder er som grønne stikkelsbær, hårde i kødet, på samme tid syrlige og fade. Mine jævnaldrende er tilsyneladende ikke enige, Paris vrimler med mænds desperate forsøg på at opretholde illusionen om evig ungdom med småpigens hjælp.

En kvinde. Ikke mager, ikke fed, lange lår og flad mave, skuldre så glatte som det indre af en muslingeskal, men det fysiske var ikke hovedsagen. Det fysiske betød mindst, men liderligheden er en pålidelig forklædning, en madding så god som nogen.

Hendes ansigt. Det ansigt, hun havde vendt bort fra andre mennesker hele livet, og som hun nu, for første gang, vendte mod en anden.

At være denne 'anden'. Mennesker med en religion kalder en sådan ting for at 'få nåden'.

Det stiller krav, og hun stillede krav. Om forpligtelse. Ikke over for hende, hun var højt hævet over sådanne banaliteter. En forpligtelse over for andre mennesker, en praktiseret humanisme. Direkte. Fra person til person. Nok til at få hårene til at rejse sig på hovedet af hvem som helst. Og før man fik taget tilling til, om man havde lyst til at opfylde kravene, sprællede man i nettet.

At lokke et andet menneske ind i så forræderisk en ruse er en svinagtig handling. At lokke ham ind i det inderste kammer, hvor den langsomme kvælningsdød venter, med mindre fiskeren selv vælger at hale rusen op og slippe fangsten ud på dækket. Sætte kniven i den eller smide den over bord.

Men at smide over bord er ikke det samme som at befri. Fangsten bærer for evigt mindet om rusen med sig. At tro, man kan undslippe uskadt, er en illusion.

En hjemløs kvinde stod i centrum for hendes engagement. Et sølle væsen, mishandlet, inficeret med guderne må vide hvad, en menneskelig ruin, hvis

velfærd hun havde forvandlet til sit personlige anliggende. Delte man ikke hendes entusiasme for den pågældende, var man henvist til en skyggetilværelse i udkanten af hendes liv. Et vedhæng til det kønsorgan hun midt i al sin geskæftige humanisme trods alt havde overskud til at beskæftige sig med...